

John a Stasi Eldredge

Očarující

redemptoristi

TAJOMSTVÁ DUŠE ŽENY

Očarujuća

John a Stasi Eldredge

Očarujícá
TAJOMSTVÁ DUŠE ŽENY

© Redemptoristi – Slovo medzi nami, 2006
© John and Stasi Eldredge, 2006
Translation © Jaroslava Pytelová, Terézia Turoňová (kap. 8), 2006

ISBN 80-968638-9-4

ÚVOD

Sme na posvätnej pôde.

Napísať knihu pre mužov (*Divoký v srdci*) bolo pomerne ľahké. Nie preto, že by muži boli jednoduchí. No z oboch pohlaví, ktoré sa usilujú preplávať spolu morom lásky a života, muži *sú* menej komplikovaní. S tým súhlasia rovnako muži i ženy. Mimochodom, tajomnosť ženského srdca bola pokladaná za dobrú vec; mala byť zdrojom radosti. Stala sa však zdrojom zahanbenia – ženy sa vo všeobecnosti cítia byť „príliš veľa“ a zároveň „príliš málo“ tým, čím by mali byť. Muži sa snažia bočiť od hĺbok ženskej duše, sú si neistí tým, čo by tam našli, alebo skôr tým, ako by to zvládli. Strácajú tým poklad, ktorým je srdce ženy, prichádzajú o bohatstvo ženskosti, ktoré malo obohatiť celý ich život, strácajú cestu, ktorou im Boh chcel dať poznať svoje srdce.

Uisťujem vás – toto nie je kniha o všetkých situáciách, v ktorých ste ako žena zlyhali. Sme už z takých kníh unavení. Keď som sa stala kresťankou (Stasi), prvú knihu o Božích ženách, po ktorej som siahla, som šmarila cez celú izbu do kúta. Nikdy viac som sa k nej nevrátila. Odvtedy prešlo dvadsaťpäť rokov a prečítala som iba zopár kníh, ktoré by som vám mohla bezvýhradne odporučiť. Ostatné ma vytáčali. Ich posolstvo ženám vo mne vzbudzovalo asi takýto pocit: „Nie si žena, akou by si mala byť, ale ak sa budeš riadiť týmito desiatimi bodmi, môžeš sa zlepšiť.“ Vo väčšine prípadov zabíjali dušu. Veď ženskosť nie je vecou návodu.

Máme priateľky, ktoré majú rady stretnutia pri čaji a porcelán, no i také, ktoré len pri myšlienke na niečo také vyletia ako sršne. Známe, ktoré rady lovia, dokonca

lukom. Ženy, ktoré majú rady návštevy, ako i tie, ktoré návštevy neznášajú. Ženy, ktoré sú profesorkami, mamičkami, doktorkami, sestričkami, misionárkami, zubárkami, gazdinkami, terapeutkami, riaditeľkami, umelkyňami, poetkami, horolezkyňami, pretekárkami v triatlone, sekretárkami, predavačkami i sociálnymi pracovníčkami. Každá z nich je nádherná žena.

Kto je teda skutočnou ženou: Popoluška alebo Johanka z Arku? Mária Magdaléna alebo Oprah (pozn. red.: Oprah Winfrey – Američanka, ktorá už vyše dvadsať rokov veľmi úspešne moderuje vlastnú televíznu talkshow)? Ako teda odhaliť podstatu ženskosti bez toho, aby sme upadli do stereotypu, alebo – čo je horšie – nedostali naše čitateľky pod ešte väčší tlak a ešte väčšmi ich zahanbili? To ženy veru vôbec nepotrebujú. Avšak podstata, ktorú vložil Boh do každej ženy, naozaj *existuje*. Vnútri, v našom srdci je niečo hlboké a pravdivé. Preto sa vydáme skúmať ženskosť cestou *srdca*. Čo sa nachádza v jadre ženského srdca? Aké sú jej túžby? Po čom sme ako dievčatká túžili? Po čom ešte stále ako ženy túžime? A ako sa môže žena začať uzdravovať zo zranení a tragédií svojho života?

Niekde medzi snami vašej mladosti a včerajškom sa stratilo niečo veľmi vzácne, poklad. Je ním vaše srdce, vaše drahocenné ženské srdce. Boh vložil do vášho vnútra ženskosť, ktorá je mocná a jemná, divoká a príťažlivá. Určite bola nepochopená a zneužívaná. Ale stále je tam. Vaše skutočné srdce. A stojí za to znovu ho objaviť a získať späť. *Ste* očarujúca.

A tak vás pozývame, aby ste sa s nami vydali na cestu, cestu objavovania a uzdravovania. Veď vaše srdce je cenou Božieho kráľovstva a Ježiš prišiel, aby vás získal pre seba – celú. Modlíme sa, aby Boh použil túto knihu vo vašom živote, vašom srdci, aby priniesol uzdravenie, obnovenie, radosť a život! Ak to urobí, bude to skutočne

dôvod na nádhernú oslavu. Aj s porcelánovými šálkami; alebo papierovými tanierikmi – to nie je podstatné. Jedného dňa to oslávime spoločne. S očakávaním a nádejou vám želáme, aby vás táto kniha priviedla bližšie k Božiemu srdcu – a rovnako i k vášmu vlastnému.

srdce ženy

PRVÁ KAPITOLA

Niekedy je ťažké byť ženou.

– TAMMY WYNETTE

Zbadal, že Fatimine oči sú plné slz.

„Pláčeš?“

„Som žena púšte,“ povedala, odvrátiac tvár.

„Ale predovšetkým som žena.“

– PAULO COELHO

Tvoje miesto je medzi divými kvetmi

Tvoje miesto je v čline na mori

Tvoje miesto je tam, kde ti láska odpočívá na pleci

Tvoje miesto je tam, kde sa cítiš slobodná.

– TOM PETTY

„Pôdme na to.“ Začal padať súmrak. Chladný vzduch voňal borovicou a šalviou. Bystrá, hučiacia rieka nás priťahovala. Boli sme na stanovačke v Tetonských vrchoch s kanoe na streche nášho auta. „Zložme sa.“ John sa na mňa pozrel, či som sa zbláznila. Do dvadsiatich minút les, rieku i nás všetkých pohltí tma. Bude čierna ako uhoľ. Na rieke budeme sami, len s matnou predstavou, ako ju splaviť, čomu sa vyhnúť, ako sa dostať na breh k nejakej ceste. A potom nás bude čakať nekonečná cesta peši späť k autu. Kto vedel, aké nebezpečenstvo sa tam môže ukrývať? John sa na mňa pozrel znova, potom sa zahľadel na našich malých synov a povedal: „Dobre, ideme na to.“ Rýchlo sme sa pripravili a vyrazili sme.

Ten večer bol úžasný. Pôvabne sa vlniaca rieka menila farbu od kobaltovej cez striebornú až k čiernej. Boli sme tam úplne sami. A Oxbow Bend sme mali len pre seba. V rekordnom čase sme zložili kanoe, obliekli si záchranné vesty, usadili chlapcov, pevne zovreli do rúk veslá a vydali sme sa na plavbu s túžbou čo najviac sa nasýtiť očarujúcej krásy okolo.

Ponad rieku čnel starý drevený most, ktorého chatrné zvyšky vyzerali, akoby sa mali zrútiť pri najbližšom silnejšom závane vetra. Museli sme sa skloniť, aby sme popodeň prešli. Opatrne sme sa plavili kľukatým riečnym korytom – John vzadu, ja vpredu, naši traja chlapci, plní údivu a nadšenia, medzi nami. Keď začali vychádzať na oblohu hviezdy, cítili sme sa ako deti pri stvorení Narnie – obloha bola neskutočne jasná, hviezdy tak blízko. So zatajeným dychom sme hľadeli na hviezdu, čo pomaly padala oblohou, až kým nezmizla.

Do vody čľupol bobor, zaznelo to ako výstrel z pušky. Pri svojom skoku vystrašil dve kačky, ktoré vzlietli. Medzi

tmavou vodu a oblohou sme videli len biele vlnky, ktoré nasledovali loď ako synchronizovaní vodní lyžiar. Sovy začali húkať nad lesom, od brehu sa k nim pridali žeravy. Bol to prirodzený, známy zvuk, no predsa bol tajuplný. Zatiaľ, čo sa veslá takmer nehučne vnárali do vody, šepkali sme si nové objavy divokej prírody.

Noc sa usadila okolo nás, nadišiel čas pristáť. Rozhodli sme sa priblížiť sa k brehu v zátok, ktorá bola neďaleko cesty. Odtiaľ by sme sa mohli pomerne rýchlo vrátiť k nášmu autu. Nechceli sme veslovať potme proti prúdu – mohlo to byť nebezpečné a ťažšie by sme hľadali naše odstavené auto.

Ako sme sa približovali k brehu rieky, z vysokej trávy sa zdvihol losí samec presne na mieste, kde sme chceli pristáť. Bol čierny ako noc. Všimli sme ho len vďaka siluete proti oblohe. Vzadu za ním čneli vrcholce kopcov. Bol obrovský a nádherný. A stál nám v ceste. Zatarasoval jediné vhodné miesto na pristátie. Tomuto zvieraťu padne za obeť v národných parkoch práve viac ľudí, ako všetkým ostatným dohromady. Mimoriadna rýchlosť, osemsto kilogramov svalov a parožia a absolútna nevyočítateľnosť stvorili z neho skutočný postrach. Keby skočil do vody, trvalo by mu len necelé dve sekundy, kým by prevrátil naše kano. Nemali sme kde pristáť.

Nálada sa zmenila. S Johnom nás zachvátil strach. Bola iba jediná možnosť, ako sa odtiaľ dostať – veslovať späť proti prúdu na miesto, odkiaľ sme vyrazili. No všade naokolo bola už úplná tma. Pokojne, opatrne sme otočili kano, hľadajúc vhodné rameno, ktoré by nás viedlo mimo hlavného toku. Nečakali sme, že sa naše dobrodružstvo takto zvrtnie. John nás musel obratne viesť, ja veslovať zo všetkých síl. Stačila by v tejto chvíli iba jedna chyba a mocný prúd rieky by naklonil kano, naplnil ho vodou a prúd by zmietol našich malých chlapcov do tmy.

Bolo to vzrušujúce.

Zvládli sme to. John to zvládol a ja tiež. Spoločne sme zvládli náročnú úlohu. Musela som sa však do toho vložiť celá. Bojovala som v tom so svojou rodinou a kvôli nej, obklopená divokou, trblietajúcou sa krásou. Pravdu povediac, bolo to nebezpečné... a pre mňa transcendentné. Už som viac nebola Stasi. Bola som Sacagewea, indiánska princezná Západu, statočná a silná žena.

CESTA ŽENY

*Potom prišiel čas plný rizika.
Ostat' uväznený v púčiku bolo bolestnejšie
ako riziko samotného kvitnutia.*

– ANAIS NINOVA

Snažím sa spomenúť si, kedy som prvý raz v srdci spoznala, že už viac nie som dievča, že sa zo mňa stala žena. Bolo to vtedy, keď som zmaturovala? Alebo ukončila vysokú školu? Uvedomila som si to, keď som sa vydala, stala sa matkou? Mám štyridsaťpäť rokov, no v mojom srdci zostáva miesto, ktoré sa stále cíti veľmi mladé. Keď si spomínam na udalosti, ktoré by som označila za akési zlomové, iniciačné rituály, chápem, prečo bola moja cesta taká kľukatá, neistá. V deň, keď som dostala prvý raz menštruáciu, moja rodina ma pri večeri priviedla do pomykova tým, že mi zaspievala pieseň: „Toto dievča je už ženou...“ Hmmmm. Vôbec som sa *necítila* inak. Cítila som sa ponížená, že to všetci *vedia*. Náhle zaujatá kukuricou som uprene hľadela do taniera.

V deň, keď som dostala svoju prvú podprsenku, takú „skúšobnú“ z elastického materiálu, jedna z mojich sestier ma vystrčila na chodbu, kde stál na moje veľké zdesenie

otec pripravený odpísať ma. Povedali mi, že sa z toho budem neskôr smiať. (Nikdy sa to nestalo.) Ako mnohé iné dievčatá som sa sama prebýjala dospieváním, cez čas, keď sa mi menilo a prebúdzalo telo i srdce. Na ceste do obdobia ženskosti som nemala žiadneho sprievodcu. Áno, poradili mi, že mám menej jesť. Otec si ma raz vzal bokom a povedal mi: „Nijaký chlapec ťa nebude chcieť, ak budeš tučná.“

Na ceste hľadania svojej identity, tak ako mnoho žien v sedemdesiatych rokoch, som vstúpila na vysokej škole do feministického hnutia. Dokonca som sa stala riaditeľkou *Women's Resource Center* (Centra pre možnosti žien) na liberálnej štátnej univerzite v Kalifornii. Akokoľvek som sa ako žena pokúšala presadiť svoju silu a nezávislosť („počkajte, keď zrevem!“), moje ženské srdce ostávalo prázdne. Ak vám v mladosti, v čase, keď sa hľadáte, povedia: „Môžeš byť, čím chceš,“ veľmi vám to nepomôže. Je to príliš široký pojem. Nepomôže vám to k určeniu vášho smerovania. A ak vám ako staršej povedia: „Môžete robiť všetko, čo robia muži,“ ani to vám nepomôže. Nechcete byť mužom. Teda, čo znamená byť ženou?

Pokiaľ ide o lásku, v tej tajupľnej krajine ženského srdca boli jediným zdrojom môjho poznania filmy a hudba. Ako mnoho iných žien som vedela, že sama zápasím so zmätkom, ktorý mi spôsobovalo moje nie raz zlomené srdce. V poslednom ročníku na vysokej škole som sa naozaj zamilovala. Ten mladý chalan moju lásku opätovoľ. Po dva a pol roku chodenia sme sa s Johnom zasnúbili. Počas svadobných príprav mi moja mama dala zvláštne rady, ktoré sa týkali manželstva. Boli dve. Prvá – láska uletí, ak na stole nie je pripravené dobré jedlo. A druhá – stále treba udržiavať čistú kuchynskú dlážku. Celý dom potom vyzerá čistejší. Pochopila som, čo tým myslela. Totiž, že moje nové postavenie manželky sa sústreďuje prevažne na kuchyňu. Budem pripravovať všakovaké jedlá a donekonečna upratovať.

Akosi som verila, že keď pri sobáši poviem „áno“, budem kúzelné pretvorená na žienku domácu. Predstavovala som si, ako krásna, červenolíca pečiem chlieb a vyberám ho voňavý z pece. Neprekážalo mi, že som za celý svoj život varila iba päťkrát; s rozhodnosťou a nadšením som sa dala do pripravovania večerí, dokonca aj raňajok. Po dvoch týždňoch som sa zničená zvalila na gauč a Johnovi som oznámila, že neviem, čo bude na večeru – musí sa o seba postarať sám. Navyše ešte aj kuchynská dlážka bola špinavá. Zlyhala som.

Môj príbeh je príbehom väčšiny žien – dostávame množstvo informácií, čo znamená stať sa ženou, no veľmi málo pomoci, ako sa ňou naozaj stať. Istá mladá žena nám nedávno napísala:

Spomínam si na chvíľu, keď som sa ako desaťročná pýtala samej seba a starších dievčat, ako by mohla byť Božia žena plná sebadôvery, príťažlivá a krásna, a nestať sa pritom nacistickou feministkou či rozkolísanou prostitútkou, ktorá si neustále vyžaduje pozornosť. Ako sa môžem stať silnou ženou bez toho, aby som bola hrubá? Ako byť citlivou a nepoddať sa pritom žiaľu?

Zdá sa, že knihy na tému hľadania *mužskej* identity – o dospievaní, o zasvätení do mužskosti – sa množia ako huby po daždi. Niektoré z nich sú skutočne výborné. Je však málo kníh, ktoré ponúkajú múdre rady na cestu, ako sa stať skutočnou ženou. Poznáme *očakávania* našich rodín, cirkevných zborov, kultúry. Musíte splňať mnohé „kritériá“, aby ste boli považované za dobré. No to sa nedá porovnávať s tým, čo si proces „stania sa ženou“ vyžaduje.

V tom nám cirkevné spoločenstvo veľmi nepomohlo. Nie, ani toto nie je dosť presné. Cirkevné spoločenstvo bolo súčasťou problému. Ženám v prvom rade „odkazovalo“:

„Ste tu pre službu. Boh vás stvoril, aby ste slúžili. V detskej izbe, v kuchyni, v rôznych výboroch, v domácnosti, v spoločenstve.“ Skúste si predstaviť ženy, ktoré sú považované za „vzor“ všetkých ostatných žien vo farnosti. Sú sladké, úslužné, majú pekne vyčesané vlasy. Sú aj zamestnané, disciplinované, ovládajú sa. A sú *unavené*.

Spomeňte si na ženy, ktoré stretávate v kostole, cirkevných spoločenstvách. Snažia sa žiť podľa nejakého modelu ženskosti. Ako vás „učia“ byť ženou? Čo vám hovoria svojím životom? Ako sme už povedali, musíme uznať, že sú... unavené. A cítia sa vinné. Žijeme neustále prenasledované známym vzorom „ženy z Príslovi 31“, ktorej život je taký zaneprázdnený, až sa čudujem, kedy má čas na priateľstvo, prechádzky, alebo čítanie kníh. „Jej lampa ani v noci nezhasne.“ Kedy má potom čas na milovanie? Ako si odobruje, posväcuje zahanbenie, v ktorom žije väčšina žien. Je biblickým dôkazom, že sme zas a znova zlyhali. Čo je to za zbožnosť – pocit, že ako žena ste zlyhali?

NEVIDENÁ, NEHLADANÁ A NEISTÁ

Viem, že v úsilí vyhovovať nie som jediná, ktorá je naplnená neustálym pocitom zlyhania. Alebo pocitom, že nie som dostatočne dobrou ženou. Každá žena, s ktorou som sa stretla, to cíti – je to niečo hlbšie ako pocit zlyhania v tom, *čo robí*. Ide o základný, oveľa hlbší pocit zlyhania v tom, kto je žena. *Nie som dosť* a *som príliš* zároveň. Nie dosť pekná, chudá, milá, láskavá, vychovaná... Príliš zraniteľná, náročná, precitlivelá, silná, tvrdohlavá, komplikovaná... Výsledkom je všadeprítomný spoločník žien, zahanbenie. Naháňa nás, prenasleduje, a tak sa priživuje na našej najhlbšej obave, že napokon zostaneme samy a opustené.

Predsa len, ak by sme boli lepšími ženami – čokoľvek to znamená –, život by nebol taký ťažký. Nemám pravdu? Nemali by sme toľko trápenia. V našich srdciach by bolo menej zármutku. Prečo je také ťažké vytvoriť zmysluplné priateľstvá a udržať si ich? Prečo sa nám zdajú byť naše dni bezvýznamné, bez romantiky a dobrodružstva, ale naopak preplnené povinnosťami a požiadavkami? Cítíme sa *nevidené* dokonca i tými, ktorých pokladáme za najbližších. Cítíme sa *nehľadané* – nikto sa nás s vášňou a odvahou nesnaží získať, nik sa nesnaží preniknúť našou komplikovanosťou a nájsť v nás niečo hlboké. A cítíme sa *neisté* – neisté dokonca v tom, čo to znamená byť ženou, žensky nežnou. Neisté tým, či také sme alebo vôbec niekedy budeme.

Uvedomujeme si svoje zlyhania a opovrhujeme samy sebou, ak sa odvažujeme túžiť po niečom väčšom. My totiž túžime po dôvernosti a dobrodružstve, túžime byť Kráskou nejakého slávneho príbehu. Túžby uložené hlboko v našom srdci sa zdajú byť skôr prepychom, na ktorý majú nárok iba tie z nás, ktorým sa v živote niečo podarilo. Ostatným ostáva jediné – bez rozdielu kultúry alebo vyznania: *Viac sa usilovať!*

SRDCE ŽENY

Vo všetkých postrehoch, ktoré sme uviedli, však chýba to najdôležitejšie. *Ženské srdce*.

Nemalo by sa naň zabúdať, pretože ako hovorí Písmo, srdce je najdôležitejšie. „Veľmi stráž svoje srdce, lebo z neho vyvierajú žriedla života“ (*Prís 4, 23*). Veľmi ho stráž. Prečo? Lebo Boh vie, že srdce je podstatou toho, kto sme. Je zdrojom tvorivosti, odvahy, nášho presvedčenia; prameňom našej viery, nádeje, a samozrejme

lásky. Toto naše vnútorné „žriedlo života“ je základom nášho bytia, centrom našej existencie. Vaše ženské srdce je tým najdôležitejším, čo v živote máte.

Zamyslite sa nad tým: Boh vás stvoril *ako ženu*. „A stvoril Boh človeka na svoj obraz... muža a ženu ich stvoril“ (Gn 1, 27). Čokoľvek znamená byť Božím obrazom, ste ním *ako žena*. Vaše ženské srdce bolo stvorené s najväčšou úctou – ako odraz samotného Božieho srdca. A tak, ak chcete objaviť, čo mal Boh na mysli, keď stvoril ženu na svoj vlastný obraz – vás ako ženu –, musíte sa vydať na cestu. Začína sa vo vašom srdci. A na jej začiatku je *túžba*.

Všimnite si, ako sa hrajú malé dievčatá, a ak sa dá, spomeňte si, o čom ste snívali, keď ste boli malá. Uvedomte si, aké filmy sa dnes ženám páčia. Načúvajte svojmu vlastnému srdcu i srdciam žien, ktoré poznáte. Po čom ženy túžia? O čom snívajú? Opäť si spomeňte na ženy ako Tamara, Rút, Rachab – nie veľmi „zbožné“ ženy, no v Biblii spomínané s patričnou úctou. Veríme, že budete súhlasiť s tvrdením, že žena vo svojom najhlbšom srdci túži po troch veciach: byť milovaná, mať nenahraditeľnú úlohu vo veľkolepom dobrodružstve a odhaľovať svoju krásu. Jedine toto zistenie dokáže prebudiť ženy k životu.

BYŤ MILOVANÁ

Nájdem ťa.

*Nezáleží na tom, ako dlho to bude trvať,
ani ako ďaleko budeš – napokon ťa nájdem.*

– NATHANAEL CORE v *Poslednom Mobykánovi*

Mojou najobľúbenejšou detskou hrou bola hra na „unesených a záchrancov“. Poznám mnoho dievčat, čo sa ju hrávalo – alebo si to aspoň priali. Byť kráskou unesenou

zlými nepriateľmi, kvôli ktorej bojuje a nakoniec ju zachráni jej hrdina – podobná predstava je ukrytá vo všetkých našich snoch. Aj ja som túžila byť hrdinkou, po ktorú si jedného dňa príde jej záchranca ako po Šípkovú Ruženku, Popolušku, Malú morskú vílu, alebo Coru v *Poslednom Mohykánovi*. Prečo sa to teda hanbím priznať? Veď som mala rada ten pocit, že kvôli mne niekto bojuje, aby ma zachránil. Táto túžba je uložená hlboko vo vnútri každého dievčenského srdca – i každej ženy. Niektoré z nás sa za to hanbia. Zľahčujeme to. Tvárime sa, že tá túžba v skutočnosti nič neznamená. Sme predsa ženami dvadsiateho prvého storočia – silné, nezávislé, schopné. Ďakujem pekne! Moment... a kto potom kupuje všetky tie romantické knihy?

Spomeňte si na filmy, ktoré ste mali rady kedysi, a tie, ktoré máte rady teraz. Existuje nejaký dievčenský film, v ktorom by nevystupoval okúzľujúci princ, ktorý zachráni svoju milovanú? *Šípková Ruženka*, *Snehulienka*, *Malá morská víla*. Dievčatá túžia byť milované. Túžia, aby ich niekto zahliadol a zatúžil po nich, aby ich niekto hľadal a bojoval o ne. A tak musí Netvor v príbehu *Kráska a zvier*a získať srdce Krásky. Kapitán napokon v balkónovej scéne filmu *Zvuk hudby* vyznáva Márii pri mesačnom svite svoju lásku a pobožká ju. A my všetky sa túžobne prizeráme.

Nemáte zvláštny pocit, keď sa Edward v závere filmu *Rozum a cit* vracia späť a vyznáva Elinore svoju lásku? „Potom... vy nie ste... nie ste ženatý?“ opýta sa so zatajeným dychom. „Nie,“ odpovie Edward. „Moje srdce je... a stále bude... patriť vám.“ A keď sa Friedrich v závere filmu *Malé ženy* vracia po Jo? A čo scéna zapadajúceho slnka v prednej časti lode vo filme *Titanik*? Nemožno zabudnúť na *Statočné srdce*, ako sa William Wallace snaží získať Murron kvetmi, odkazmi a pozvaním na prechádzku na koni, a tak dobýja jej srdce. (Ruku na srdce!

Nezajazdili by ste si aj *vy* Škótskou vysočinou po boku muža, ako je Mel Gibson?)

Keď sme s Johnom začali „randiť“, práve som ukončila trojročný vzťah. Bola som zranená, vystrašená, všetkému som sa bránila. Poznali sme sa s Johnom už niekoľko rokov, no nikdy by som nebola povedala, že by medzi nami mohlo byť aj niečo viac. Mala som ho rada a aj naďalej sme zostávali „iba priateľmi“. On však cítil ku mne čosi iné ako ja k nemu. Určite si to viete predstaviť. Bolo to v jednu jeseň, krátko potom, čo sa stal kresťanom. Ja som v tom čase zúfalo hľadala duchovnú cestu... A vtedy sa naše srdcia stretli.

John mi písal listy, množstvo listov. Každý jeden bol plný jeho lásky k Bohu a citov i túžob po mne. Trvalo mu hodiny, kým vyrezal krásne srdce z manzanitého dreva, potom ho pripevnil na jemnú retiazku a daroval mi ho. (Dodnes sa z neho teším.) Raz, keď som sa vracala po práci k autu (vtedy som robila čašníčku), našla som pod stieračom predného skla jeho báseň. Verše napísané pre mňa, len pre mňa! Miloval ma. Videl ma, spoznal ma a bojoval o mňa. Milovala som tie chvíle plné pozornosti, lásky a nehy.

Keď sme mladé, túžime byť pre niekoho veľmi vzácne – najmä pre ocka. Ako dospievame, toto želanie v nás dozrieva do túžby, aby o nás niekto bojoval, aby nám dvoril, aby nás chcel ako ženu. „Prečo sa teda hanbím, že po tom v hĺbke srdca túžim?“ opýtala sa ma prednádávnou istá mladá priateľka. Rozprávali sme sa o jej živote, živote slobodnej ženy, o tom, ako má rada svoju prácu. No oveľa radšej by bola vydatá. „Nechcem svoj život upriať len na vydaj, no aj tak po tom veľmi túžim.“ Samozrejme. Je ženou.

Byť milovanou nie je úplne všetko, po čom žena túži. S Johnom netvrdíme, že by ženy mali odvíjať zmysel svojho života od toho, či boli alebo sú mužom milované.